

1

ЯНГОЛЬСЬКА РІВНИНА, АЙДАХО

Вона була обраною.

Він місяцями вивчав дівчину — відколи її родина переїхала до поселення. Батько, Джордж Шелдон, був посереднім теслею й працював на будівництві. Мати, невиразна й непримітна жінка, була приписана до комунальної пекарні. Обоє були безробітні й сповнені відчаю, коли вперше забрели до церкви в Айдахо-Фолз у пошуках утіхи й порятунку. Джеремая зазирнув їм у вічі й побачив те, що було потрібно, — дві загублені душі у пошуках якоря, будь-якого.

Вони дозріли для жнив.

Тепер Шелдони жили разом із дочкою Кейті у котеджі С у новозведеній Голгофській групі, а в неділю займали приписану їм лаву в чотирнадцятому ряду. Перед їхнім будинком росли мальви й соняхи — ті самі життєрадісні квіти, що прикрашали інші двори. Багато в чому вони злилися з іншими шістдесятьма чотирма родинами «Зібрання» — родинами, що разом працювали, разом молилися і щовечора у святий день ділилися хлібом.

Але була у Шелдонів одна неповторна риса: вони мали надзвичайно вродливу дочку. Він не міг відвести від неї очей.

Зі свого вікна Джеремая бачив її на шкільному дворі. Була полуденна перерва, учні гуляли, насолоджуючись вересневим теплом, — хлопці у білих сорочках та чорних штанах, дівчата в довгих пастельних сукнях. Усі на вигляд здорові, розціловані

сонцем, як і належить дітям. Кейті Шелдон виділялася навіть поміж цих, схожих на лебедиць дівчат — неприборкані кучері, сміх, подібний на дзвіночок. Як же швидко змінюються дівчата. За один рік із дитини вона стала граційною юною жінкою. Яскраві очі, сяйливе волосся й рожеві щоки свідчили про плідність.

Вона стояла у затінку під дубом із двома іншими дівчатами. Вони схилювалися одна до одної, неначе три грації, що перешіптуються про свої таємниці. Навколо вирувало шкільне подвір'я: школярі теревенили, грали у класики, копали футбольний м'яч.

Раптом Джеремая помітив, що до трійці дівчат прямує хлопець, і насупився. Хлопчині було років із п'ятнадцять: солом'яне волосся, довгі ноги у закоротких штанах. На півдорозі він зупинився, наче набирався сміливості. Тоді підвів голову й рушив уперед, до дівчат. До Кейті.

Джеремая припав до вікна.

Коли хлопець наблизився до неї, Кейті глянула на нього й усміхнулася. Усмішка була мила й невинна, призначена однокласникові, який майже безсумнівно думав лише про одне. О так, Джеремая здогадувався, що було у хлопчини в голові. *Гріх. Бруд.* А вони, Кейті і цей хлопець, уже розмовляли про щось — дві інші дівчини з розумінням відійшли вбік. Крізь гамір двору він не чув їхньої розмови, та бачив, як уважно Кейті схиляла голову, як кокетливо прибирала волосся з плеча. Він бачив, як схилювався до неї хлопець, мовби виношуючи й смакуючи її аромат. Це той малий Мак-Кіннон? Адам чи Алан, якимось так. Тепер у поселенні жило стільки родин і стільки дітей, що запам'ятати всі імена йому не вдавалося. Джеремая сердито дивився на них, вчепившись у віконну раму так, що нігтями зарився у фарбу.

Він різко розвернувся й вийшов із кабінету, погупав сходами вниз. Із кожним кроком щелепи стискалися все міцніше, кислота пропалювала діру в шлунку. Він вилетів із будинку,

але біля воріт шкільного двору різко зупинився, намагаючись опанувати себе.

Так не можна. Не годиться показувати свій гнів.

Продзвенів шкільний дзвінок, закликаючи учнів із перерви. Джеремая постояв, заспокоюючись, глибоко дихаючи. Зосередився на ароматі свіжоскошеного сіна, хліба, що пікся на комунальній кухні поблизу. З протилежного боку поселення, де саме зводився новий молитовний дім, долинуло виття пилки та відлуння десятка молотків, якими забивали цвяхи. Шляхетні звуки чесної праці, спільної роботи во славу Його. «Я пастир їхній, — подумав Джеремая. — Я веду їх. І як далеко вони вже зайшли!» Досить було кинути оком на квітуче селище, де зводилися десятки нових будинків, щоб побачити, як процвітає парафія.

Нарешті він відчинив ворота й увійшов до шкільного двору. Проминув перший клас, в якому діти співали пісеньку-абетку, увійшов туди, де займалися учні середніх класів.

Учителька здивовано скочила зі свого стільця, побачивши його.

— Пророче Гуде, яка честь! — випалила вона. — Я не знала, що ви сьогодні навідаєтеся до нас.

Джеремая усміхнувся, і жінка зашарілася, тішачись його увазі.

— Сестро Дженет, не метушіться через мене. Я просто хотів зайти привітатися з вашим класом. Подивитися, чи всі радіють новому навчальному року.

Учителька, сяючи, розвернулася до класу.

— Хіба ж це не честь для нас — відвідини самого пророка Гуда! Учні, прошу, привітаймо його!

— Ласкаво просимо, пророче Гуде, — в унісон промовили діти.

— Чи всі задоволені навчальним роком? — запитав він.

— Так, пророче Гуде.

Знову унісон, такий досконалий, наче відрепетируваний.

Джеремая помітив, що Кейті Шелдон сидить у третьому ряду. А ще помітив, що білявий хлопчисько, який із нею фліртував, сидить майже прямо за нею. Він пішов класом, оглядаючи малюнки й есеї учнів, розвішані по стінах, киваючи й усміхаючись, наче йому було до них хоч якесь діло. Вся його увага була зосереджена на Кейті, яка скромно сиділа за партою, опустивши очі, як чемна й скромна дівчина.

— Я не хотів переривати уроку, — мовив він. — Прошу, продовжуйте вчитися. Вдамо, що мене тут немає.

— Ем, так. — Учителька відкашлялася. — Учні, розгорніть підручники з математики на сторінці двісті три. Виконайте вправи з десятої по шістнадцяту. А коли закінчите, перевіримо відповіді.

Зашаруділи листки паперу, зарипіли олівці. Джеремая ходив класною кімнатою. Школярі були надто налякані, щоб на нього дивитися, тож не зводили очей зі своїх парт. Це була алгебра — предмет, який сам він і не намагався опанувати. Біля парти білявого хлопчиська, який так відверто виявляв інтерес до Кейті Шелдон, він зупинився й, дивлячись через його плече, побачив ім'я на зошиті. *Адам Мак-Кіннон*. Баламут, із яким зрештою доведеться розібратися.

Джеремая підійшов до Кейті, зупинився й зазирнув їй через плече. Вона знервовано нашкрябала відповідь до завдання, тоді стерла її. Крізь проділ у довгому волоссі виднілася гола шия; шкіра почервоніла, немов під вогнем його погляду.

Нахилившись ближче, він вдихнув її аромат і відчув, як крижі затопило жаром. Ніщо не смакує краще за аромат плоти юної дівчини, а надто цієї, найсолодшої з усіх. Під тканиною ліфа набрякли бруньки грудей.

— Не хвилюйся, люба, — прошепотів він. — Я теж не дуже розумівся на алгебрі.

Кейті глянула на нього, і її усмішка була така чарівна, аж йому відібрало мову. «Так. Ця дівчина, безумовно, обрана».

* * *

Квіти й стрічки прикрашали лави, каскадами спадали з балок новозбудованого молитовного дому. Квітів було стільки, що зала нагадувала Едемський сад, запашний і мерехтливий. Вранішнє сонце лилося в очі вікон, і двісті радісних голосів співали хвалебні гімни.

Ми твої, о Господи. Родюче твоє стадо, щедрий твій урожай.

Голоси змовкли, і оргán несподівано заграв фанфари. Уся паства розвернулася до Кейті Шелдон, яка завмерла у дверях, спантеличено кліпаючи під пильними поглядами. На ній була пошита матір'ю біла сукня, оздоблена мереживом, з-під подолу визирали новенькі атласні човники. Голову вінчала дівоча корона з білих троянд. Орган знову заграв, паства нетерпляче чекала, та Кейті не могла поворушитися. Вона не хотіла ворушитися.

Батько змусив її зробити перший крок. Він узяв її попід руку, стиснув пальцями, безпомилково наказуючи рухом: «Не смій мене зганьбити!»

Кейті рушила з місця, крокувала зацікавленими ногами в атласних туфельках до вітваря, що височів попереду. До чоловіка, якого Сам Господь обрав їй за мужа.

Краєм ока вона бачила знайомі обличчя: її вчителів, її друзів, її сусідів. Сестра Даяна, яка працювала в пекарні з її матір'ю, і брат Реймонд, який доглядав корів — їй так подобалося гладити їхні м'які боки. І от її мати, у першому ряду, де вона ще ніколи не стояла. То було почесне місце, що зберігалось для найшанованіших парафіян. Її мати була горда, така горда, наче королева у власній трояндовій короні.

— Мамо, — прошепотіла Кейті. — Матусю...

Та паства завела новий гімн, і за співом її ніхто не почув. Біля віттаря батько відпустив її руку.

— Будь чемна, — пробуркотів він і відступив назад, до матері. Кейті розвернулася до нього, та шлях до відступу було перекрито.

Дорогу їй заступив пророк Джеремая Гуд. Взяв її за руку.

Якими ж гарячими були його пальці проти її прохолодної шкіри. І якою великою здавалася його рука, огорнута навколо її долоньки, наче вона потрапила в пастку до велета.

Парафіяни почали співати весільну пісню. *Радісний союз, благословенний небесами, навіки в Його очах!*

Пророк Гуд притиснув її до себе, і Кейті вереснула з болю, коли його пальці пазурами зарилися в її шкіру. «Ти тепер моя, прив'язана до мене волею Господа, — стверджувало це стискання. — Ти будеш покірна».

Вона розвернулася до батьків. Безмовно благала їх забрати її звідси, повернути додому, де їй було місце. Та обоє сяяли, співаючи. Вона шукала очима хоч когось спроможного забрати її з цього жахіття, але бачила лише море радісних усмішок та кивків у залі, де сонце сяяло на пелюстках квіток і дві сотні голосів з'єднувалися в пісні.

У залі, де ніхто не чув і не хотів чути мовчазних криків тринадцятилітньої дівчинки.